

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. A.**, nar. X, státní příslušnost Pákistánská islámská republika, t.č. Přijímací středisko SUZ MVČR, Aviatická 12, letiště Praha – Ruzyně, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2012 č.j. OAM-76/LE-LE18-NV-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto, že žalobci se nepovoluje vstup na území České republiky. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl dne 14.3.2012 předán na základě Dublinského nařízení do České republiky z Belgického království a nyní se nachází v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, kde dne 15.3.2012 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Správní orgán shledal, že vstup žalobce na území ČR není možný a to s ohledem na možnost ohrožení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán zjistil, že žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy ani do Schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej k tomu vstupu opravňovaly. Nedisponuje dokonce

ani žádným dokladem totožnosti. Platnost víza ČR typu C, které žalobci vydal Zastupitelský úřad ČR v Islámábádu, vypršela již dne 5.3.2011. Žalobce se v ČR nezdržoval, ale odcestoval do Nizozemí, odkud Česká republika obdržela žádost o převzetí, následně bylo zjištěno, že žalobce uprchl a dne 6.2.2012 obdržela Česká republika žádost o převzetí z Belgie. Odtud byl žalobce na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 14.3.2012 nedobrovolně předán do České republiky. Podle názoru žalovaného svědčí toto chování o účelovém jednání žalobce a umožnění vstupu by tedy znamenalo ohrožení veřejného pořádku. Žalovaný poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku č.j. 2As 14/2009 ze dne 14.5.2009 závazně a podrobně vyložil pojem „veřejného pořádku“. V citovaném rozhodnutí uvádí, že už samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území ČR, tedy absence platného povolení k pobytu či víza, může být důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Tímto rozsudkem pak Nejvyšší správní soud judikuje, že pokud správní orgán dojde k závěru, že by žadatel po vstupu na území ČR pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je jeho úvaha o „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ důvodná. Na základě uvedených skutečností je správní orgán přesvědčen, že žadatel se podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru.

Žalovaný dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu, které by správní orgán byl povinen vstup na území umožnit.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný chybně aplikoval ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu v souvislosti s ustanovením § 3, § 68 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti. Dále porušil ustanovení § 2 odst. 1, 4 správního řádu, neboť byla překročena mez správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem případu v souvislosti s čl. 31 odst. 1, 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť omezení uplatněné pro pohyb a osobní svobodu žalobce není nezbytné. Je pravdou, že žalobce požádal o azyl v Holandsku. Podle Nařízení Rady (ES) 343/2003 jsou žadatelé přemísťováni do jediné členské země, která je za posouzení žádosti odpovědná. Účelem Nařízení je tak rozprostřít v rámci Evropské unie žadatele o udělení mezinárodní ochrany, aby některé z členských zemí nebyly zavaleny žádostmi a jiné nikoliv. Dalším účelem Dublinského Nařízení ale také je „úplné zajištění práva na azyl“ zaručené Listinou základních práv Evropské unie. Vzhledem k tomu, že žalobce měl vydané vízum do České republiky, je k posouzení žádosti odpovědná Česká republika, kam byl žalobce na základě Dublinského rozhodnutí předán. Předání se uskutečňuje zavedenými postupy a žadateli není dána možnost, aby se dopravil takřikajíc dobrovolně. Žalovanému tedy objektivně nemohlo být známo, zda předání žalobce do České republiky bylo skutečně proti jeho vůli. Holandsko nebylo pro žalobce jedinou cílovou zemí a pokud získá azyl v České republice, chce zde žít a studovat. Vzhledem k uvedenému není možné dospět k závěru, že žalobce se snaží azylovou proceduru zneužít k následné cestě do jiného státu schengenského prostoru. Fakt, že žalobce nevlastní plané vízum či povolení k pobytu, nelze považovat za přesvědčivý argument pro nepovolení vstupu, pokud správní orgán nedisponuje dalšími důkazy, že by osoba mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Pro návrat žadatele o azyl uskutečněný v rámci předání na základě uvedeného Nařízení není vízum ke vstupu třeba. Dublinské nařízení vízum či povolení k pobytu pro předávanou osobu nevyžaduje. Pro ČR sice povinnost vstupu s vízem stanoví § 5 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve spojení s Nařízením Evropského

parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, kterým se stanoví kodex společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob, nicméně § 5 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jasně říká, že splnění podmínek stanovených kodexem se nevztahuje na cizince, který je předáván podle přímo použitelného předpisu Evropského společenství. Podle žalobce žalovaný překročil meze dané mu zákonem, když na základě nepodložených spekulací uzavřel, že žalobce je nebezpečím pro veřejný pořádek. Podle žalobce jde pouze o generální preventivní opatření, protože z chování žalobce nelze dospět k závěru, že se pokusí zneužít azylovou proceduru a tedy může být ohrožením veřejného pořádku. Tento výklad podporuje i ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES kap. VI. čl. 26 odst. 2, který prohlašuje, že: *opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby..... osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*

Žalobce uvedl, že pobyt v Příjímacím středisku na letišti je považován za zbavení osobní svobody i Evropským soudem pro lidská práva. Držení v tomto středisku tak spadá pod čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K problematice nezbytnosti omezení osobní svobody v kontextu článku 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se vyjádřil Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí Saadi v. The United Kingdom: *„aby detence nemohla být označena jako „svévolná“, musí být taková detence provedena v dobré víře, musí být úzce spojená s účelem prevence nezákonného vstupu, místo a podmínky detence mají být vyhovující, zohledňující že opatření je uplatňováno nikoliv vůči jedincům, kteří páchali nějaký trestný čin, nýbrž vůči cizincům, kteří v obavě o život uprchli ze své vlastní země“.* Žalobce namítá, že prostory uzavřeného Příjímacího střediska letiště Ruzyně jsou opatřeny mřížemi, cizincům jsou zde znemožněny vycházky či opuštění střediska. S ohledem na tyto skutečnosti nemohou být podmínky k zadržení považovány za vyhovující.

Žalobce žádal, aby soud rozhodl bez nařízení ústního jednání a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí. Uvedl, že ve věci postupoval v souladu se zákonem a skutečný stav řádně zjistil. Vstup žalobce na území ČR představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, potažmo do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu a dokonce ani žádným dokladem totožnosti. Poukázal na to, že platnost víza žalobce vydaného Zastupitelským úřadem ČR v Islámábádu, na nějž žaloba odkazuje, uplynula již dne 5.3.2011, žalobce se nezdržoval v ČR, ale odcestoval do Holandska, odkud ČR obdržela žádost o převzetí, následně však bylo zjištěno, že uprchl a dne 6.2.2012 obdržela ČR žádost o převzetí z Belgie, odkud byl také žalobce do ČR dne 14.3.2012 předán. Dále poukázal na to, že tím, že žalobce byl převzat v rámci Dublinského nařízení, neznamená pro žalobce jiné postavení než mají ostatní žadatelé, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Povinnost žalobce setrvat v příjímacím středisku na letišti rozhodně pak není na újmu projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný nežádal nařízení ústního jednání a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu, který byl předložen žalovaným.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2As 14/2009-50 ze dne 14.5.2009 uvedl, že rozhodnutí o vstupu na území činí ministerstvo na základě správního uvážení, které je založeno na interpretaci neurčitého právního pojmu – veřejný pořádek. Ve vztahu k výkladu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je proto nutné při hledání odpovědi na otázku, jestli cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zvažovat, zda je tato osoba, resp. její jednání obecně nebezpečné pro společnost a dále zda narušuje zájmy chráněné zákonem o azylu. Z dikce předmětného ustanovení vyplývá, že nevyžaduje konkrétní stupeň nebezpečnosti pro uvážení o naplnění nebezpečnosti, tedy není třeba přísnějších měřítek. Úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ však musí být podložena relevantními skutečnostmi, neboť zákonodárce vyžaduje důvodnou domněnku. Nejvyšší správní soud poukázal na důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 379/2007 Sb., jejímž byl novelizován zákon o azylu, kde se k ustanovení § 73 uvádí, že je nově zformulováno „*v souladu s čl. 35 Směrnice Rady 2005/85/ES, který umožňuje členským státům stanovit odchylky pro řízení na hranicích, tj. i pro osoby, které projeví úmysl požádat o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Cizinci prohlašující v tranzitním prostoru mezinárodního letiště svůj úmysl požádat o mezinárodní ochranu, nesplňují podmínky (splňují-li podmínky, žádají za pobytu na území v přijímacím středisku Vyšní Lhoty) pro vstup na území (nemají víza, resp. mnohdy nedisponují cestovními doklady)*“. Nejvyšší správní soud se přiklonil k názoru, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Vzhledem k taxativnímu výčtu důvodů uvedených v § 73, pro které ministerstvo cizinci vstup na území nepovolí, je jediným vhodným důvodem, pod který lze podřadit neexistenci právního titulu vstupu na území právě veřejný pořádek..... Pokud stěžovatel dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje možnost, že by po rozhodnutí, kterým by mu byl povolen vstup na území ČR, postupoval do dalších zemí schengenského prostoru, jedná se podle Nejvyššího správního soudu o rozhodnutí v mezích správního uvážení v smyslu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu.

Spornou otázkou v daném případě je, zda žalovaný měl dostatek důvodů pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky. Rozhodnutí o vstupu na území žalovaný činí na základě správního uvážení, které je založeno na interpretaci neurčitého právního pojmu – veřejný pořádek. Soudní přezkum rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení je omezen pouze na posouzení, zda volná úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Městský soud v Praze tak napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska dodržení mezí a hledisek správního uvážení stanovených zákonem.

Žalovaný v posuzovaném případě shledal, že žalobce nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by ho opravňovaly ke vstupu na území ČR, potažmo do schengenského prostoru, a dokonce ani žádným dokladem totožnosti. Soud z těchto skutkových zjištění žalovaného vychází, byť nejsou podložena obsahem předloženého správního spisu, neboť žalobce je v podané žalobě nikterak nezpochybňuje a sám konstatuje, že nevlastní platné vízum či povolení k pobytu. Dále žalovaný konstatuje, že žalobce se nezdržoval v České republice, ale odcestoval do Nizozemí, odkud Česká republika obdržela žádost o převzetí žalobce však následně uprchl a druhou žádost o převzetí obdržela Česká

republika z Belgie. Na základě těchto zjištění žalovaný usoudil, že toto chování žalobce svědčí o účelovém jednání a umožnění vstupu by tedy znamenalo ohrožení veřejného pořádku. Správní orgán je přesvědčen, že žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Soud dospěl k závěru, že úvaha žalovaného je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění, které byly učiněny ve správním řízení. Žalovaný podle soudu nevybočil z mezí správního uvážení, když na základě shora uvedených zjištěných skutečností uzavřel, že postup žalobce se neslučuje s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany a zakládá důvodnou domněnku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, případně i ostatních států EU. Tvrzení žalobce, že Holandsko pro něho nebylo jedinou cílovou zemí a pokud získá azyl, chce žít v České republice, není přesvědčivé za situace, kdy žalobce do České republiky sám nepřicestoval, ale byl převzat na základě Dublinského nařízení.

K žalobní námitce, dle které na základě § 5 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, je stanovena povinnost vstupu s vízem, ale na základě § 5 odst. 4 se tato povinnost nevztahuje na cizince, který je předáván podle přímo použitelného předpisu ES, soud konstatuje následující: Zákon č. 326/1999 Sb. v § 2 písm. a) stanoví: „*tento zákon se nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany a azylanta nebo osobu požívající doplňkové ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak*“.

Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve svém § 1 písm. a) stanoví: „*zákon upravuje podmínky vstupu a pobytu cizince, který projeví úmysl požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany na území České republiky a pobyt azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany na území*“.

Podmínky vstupu v § 3 a násl. zákona č. 326/1999 Sb. stejně jako žalobcem zmiňované ustanovení § 5 tohoto zákona tedy není možné v daném případě aplikovat, neboť na žalobce je třeba pohlížet jako na žadatele o mezinárodní ochranu, a proto zákon o pobytu cizinců nelze v jeho případě použít a je nutno použít zákon o azylu.

Soud však v dané námitce přezkoumal i to, zda v případě, kdy je cizinec předáván na území na základě Dublinského nařízení, je možné, aby žalovaný rozhodoval o povolení vstupu na území ve smyslu § 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Dublinské nařízení na základě kritérií příslušnosti stanovených kap. III. určuje, který členský stát EU je příslušný k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu žadatele. V daném případě byla příslušnost ČR k vyřízení žádosti určena na základě čl. 9 odst. 2 nařízení, neboť žalobce byl držitelem českého víza.

Nařízení v kap. V. upravuje „převzetí“ a „přijetí zpět“. V případě žadatelů, kteří podají žádost v jiném členském státě než v tom, který je příslušný k posouzení žádosti dle tohoto nařízení, má příslušný členský stát za povinnost převzít žadatele a dokončit posouzení žádosti o azyl (čl. 16 bod 1 písm. a), b)). V případech, kdy žadatel, jehož žádost se posuzuje bez povolení přebývá na území jiného členského státu, žadatel vzal svou posuzovanou žádost zpět a podal ji v jiném členském státě či příslušník třetí země, jehož žádost byla zamítnuta, pobývá bez povolení na území jiného členského státu, je dána povinnost přijetí žadatele zpět (čl. 16 odst. 1 písm. c), d), e)). V případech „přijetí zpět“ pak nařízení zakotvuje v čl. 20 odst.

1 písm. d) povinnost přijmout žadatele zpět na území. V případech „převzetí“ ovšem taková povinnost nařízením dána není.

V případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, stanoví zákon o azylu v § 73 odst. 1: *„Cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště policie předá, nejsou-li splněny důvody pro zajištění cizince podle zvláštního právního předpisu do přijímacího střediska na mezinárodním letišti“.*

Zákon o azylu pak dále v § 73 odst. 4 písm. c) stanoví: „Ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizince ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek“.

V případě rozhodování o vstupu na území dle § 73 odst. 4 zákona o azylu tedy žalovaný de facto rozhoduje o tom, jestli žadatel o mezinárodní ochranu po dobu řízení bude umístěn v přijímacím středisku na mezinárodním letišti (v případě nepovolení vstupu na území) či v azylovém zařízení na území (v případě povolení vstupu). I v případě nepovolení vstupu na území však nesmí žadatel v přijímacím středisku na mezinárodním letišti strávit dobu delší než 120 dnů.

V případě žalobce měla ČR dle čl. 16 odst. 1 písm. a), b) nařízení za povinnost převzít žadatele o azyl. V takovém případě nebyla dána povinnost ČR dle čl. 20 odst. 1 písm. d) nařízení přijmout žadatele zpět na území; na povolení vstupu žalobce na území tak dopadlo ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu, stejně jako na ostatní žadatele, kteří učinili prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště.

Důvodná není ani žalobní námitka, že žalovaný chybně aplikoval ustanovení § 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu. Jak soud shora uvedl, závěr žalovaného vyplývá ze skutečností, které správní orgán zjistil a které žalobce nezpochybnil. Žalobci bylo vystaveno vízum Zastupitelským úřadem v Islámábádu, jehož platnost vypršela již dne 5.3.2011. Žalobce se však v České republice nezdržoval, ale odcestoval do Nizozemska, odkud uprchl do Belgie a odkud byl do České republiky předán na základě Dublinského nařízení. Právě na základě popsaného chování žalobce žalovaný usoudil, že žádost o vízum ČR byla účelová s cílem využít toto vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR se žalobce snaží zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a následně neoprávněně pokračovat do jiného státu schengenského prostoru, což se však neslučuje s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, a proto toto chování žalobce zakládá důvodnou domněnku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Žalobce přitom ani v průběhu správního řízení ani v žalobě nepodal žádné vysvětlení svého konání a neuplatnil žádné námitky, které by závěr žalovaného zpochybňovaly.

Žalobní námitku, že došlo k porušení § 31 odst. 1, 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a že došlo k porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud rovněž neshledal důvodnou, neboť omezení uplatňovaná při pobytu

v prostorách přijímacího střediska letiště Praha – Ruzyně, které žalobce v žalobě popsal (uzavřený prostor se mřížemi, zákaz vycházet a opouštění zařízení bez přístupu k informacím) jsou podle soudu nezbytná a neporušující namítaná ustanovení.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že podaná žaloba není důvodná, a proto rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, jak uvedeno ve výroku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. dubna 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová